

Dag, saa sætter jeg hele mit Haab til, at Landstinget vil redde Stillingen for os ved ikke at gaa ind paa Forslaget. (*Afbrydelse*). Ja, det er ikke saa godt, at vi skulle paakalde Landstingets Hjælp, men naar man i den Grad, som her er Tilfældet, ikke har været klar over Følgerne, saa maa vi for en Gangs Skyld have Gavn af Landstinget; det volder os tidt nok Bryderi. (*Afbrydelse*: Sagen kan vises tilbage til Udvalget). Det vil jeg ikke stille Forslag om. Men hvis det bliver stillet fra anden Side, vil jeg gerne støtte det. Men jeg vil henstille til Formanden, om Sagen ikke kunde udgaa af Dagsordenen.

Mortensen: Jeg nærer ligesom den højtærede Minister saa stor Agtelse for den ærede Ordfører (Bluhme), at jeg ikke skal lægge noget andet ind i hans Udtalelse mod mig end det, at han føler sig bitter over, at jeg ikke har kunnet følge ham. Jeg skal erkende, hvad jeg heller ikke har lagt Skjul paa her i Tinget, at jeg ogsaa i Udvalget har været enig i, at det ideelle vilde være at lægge Havnen mod Vest. Det har jeg udtalt ved 2den Behandling, men ligesaa vel har jeg ved 2den Behandling udtalt, at jeg ikke var blind for de Mangler, der var ved det foreliggende Vestprojekt, og som jeg mener ere lige saa store som Manglerne ved Østprojektet. Jeg tror fremdeles, at man i Fremtiden vil komme til at se saaledes paa det, at man skal have Havnen lagt mod Vest. Jeg tror, man vil forlade den Vej, man er inde paa nu, og komme ind paa en Vesthavn med en nordvestlig Indsejling. Det har jeg ikke lagt Skjul paa, og jeg har ved 2den Behandling udtalt som min Grund til at gaa med til Mindretallets Projekt, at det snarere end det andet Projekt vil aabne Øjnene for Nødvendigheden af at gaa mod Vest.

Jeg skal i øvrigt lade de Udtalelser, den ærede Ordfører kom med, om, at jeg var bunden og ikke havde Lov til at tage nogen anden Stilling for mit Parti, være det, de vare, ligesaa vel som hans Udtalelser om min Stilling i Udvalget, det jo er Ting, der i og for sig ikke kunne forhandles her. Jeg har taget mit Standpunkt efter den Anskuelse, jeg havde om Tingene, og som jeg gjorde Rede for ved 2den Behandling, og kan selvfølgelig ikke erkende, at der har været andre Grunde for mig til at tage dette Standpunkt end dem, jeg der har fremsat.

Jacob Christensen: Jeg havde ikke tænkt, at det skulde blive nødvendigt

at tage Ordet i Dag, da der ikke fra Udvalgets Flertals Side foreligger noget Ændringsforslag. Det overrasker mig derfor noget, at Ordføreren har taget saa kraftigt til Orde, saa meget mere, som hans egne Partifæller og hans egen Presse i den Kreds, han repræsenterer, paa det indstændigste havde opfordret til nu at lade al Strid fare og slutte sig til det Forslag, der havde vundet saa stort Flertal her ved 2den Behandling. Og jeg tror, at den ærede Ordfører havde gavnet sin Kreds og Sagen bedst ved at slutte sig til det Forslag, der nu foreligger, da det jo ikke er utænkeligt, at det andet Ting muligvis i Kraft af den Tale, den ærede Ordfører holdt i Dag, vil berede Sagen Vanskeligheder.

Jeg skal ikke komme ind paa en Gentagelse af, hvad jeg har sagt ved 2den Behandling. En saadan Gentagelse vilde indeholde en Imødegaaelse af, hvad Ordføreren har sagt, hvad det rent saglige angaar, thi det var jo kun Gentagelser fra 1ste og 2den Behandling. Kun Tønen og Stemmen var en noget anden, men det mener jeg ikke nødvendiggør, at jeg gentager mine tidligere Udtalelser. Den ærede Ordførers Udfald mod Socialdemokratiets Stilling til Sagen skal jeg heller ikke komme stærkt ind paa, idet den højtærede Formand jo har paatalt i alt Fald det værste Angreb, der blev rettet mod os. Men det forekommer mig mærkværdigt, at man fra den Side vil paastaa, at vi blande Politik i denne Sag, i hvilken vi støtte Ministeren. Tønen fra den Side plejer dog ellers at være den, at vi ikke ville støtte Ministrene, fordi vi i det hele taget ville blande Politik i Sagerne. Naar vi nu støtte Ministeren, saa lave vi ogsaa Politik paa Spørgsmaalet. Jeg gad egentlig vide, hvorledes vi Socialdemokrater saa skulle bære os ad for ikke fra den Side at faa Skyld for at lave Politik paa alt, hvad der foreligger paa Rigsdagen.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa de stærke Udfald mod Socialdemokratiet, for jeg tror, de Udtalelser stemple sig selv. Den ærede Ordførers hvide Haar og hans Anciennet i dette Ting forbyde mig at give det rette Svar paa hans Angreb. Jeg har nemlig ogsaa Respekt for Alderdommen og kan taale mere af en gammel Mand end af en ung. Ellers vil jeg sige, at Ordførerens saglige Indvendinger og Bemærkninger jo kun vare Gentagelser fra tidligere Behandlinger, og dem skal jeg lade ligge.

Endelig vil jeg sige, at det forekommer mig, at den ærede Ordfører med sin Slutningsbemærkning har taget ikke saa